

IV в. пр. Хр., златна маска, златен пръстен и златни фиали, чернофигурна гръцка керамика от същото време, сребърни юзди, бронзови апликации и съдове от V–IV в. пр. Хр. и други ценни предмети от погребалния инвентар.

Калояново е старо селище с вероятност да е съществувало отпреди османското нашествие. Първото писмено сведение за него е от 1548 г., когато е отбелязано, че в с. Калоян дол има 5 войнугани. С турското си име *Тутлуджа* се среща в регистри от 1626 и 1666 г. с посочено население от десетина християнски семейства, плащащи данък джизие. Погрешно е предположението, отъждествяващо голямото средновековно селище *Авли* с Калояново, както и становището, че след разоряването на Авли цар Калоян го заселва с българи и затова е получило името Калояново. В селото битуват предания за цар Калоян, особено за негово съкровище и крепост, „летен сарай“. Съществуват и названия на местности: *Царева пътека* и *Царски кладенец*.

По предание отначало селото е било по-близо до планината, но по-късно, по неизвестни причини, са премества на юг. През 1898 г. хората се установяват на сегашното място поради това, че край старото селище имало блата и климатът не бил здравословен. От предишното място остават топонимите *Вехто* – *то Калояново*, *Вехто село*, *Юрта*.

През XIX в. селото е с двойно име: българското *Калояново*, произнасяно и като *Калаяново*, и турското *Тутлуджа*.

Планинският район на землището е място на активно хайдушко движение. Съществува наименование на извор *Харамията*. В м. *Рамадана* зимува хайдушката дружина на войводата Панайот Хитов.

През 1830 г. част от жителите на селото се изселват в Русия. През 1859 г. в селото има 28 български фамилии и само четири на мюсюлмани сунити. В землището имат имоти султаните Гераи.

През турско време Калояново е в Сливенска каза. След 1878 г. е в Сливенска околия. В административно отношение отначало се числи към Тополчане, от 1934 г. към Блатец и след това към с. Жельо войвода.

Изселванията и преместването влияят върху числеността на населението. Калояново остава малко село по брой на населението. През 1893 г. селото има 34 къщи; през 1905 – 45 сгради и 246 жители; 1910 – 299 жители; 1926 – 75 сгради, 72 домакинства и 375 жители; 1944 – 448 жители; 1956 – 439; 1985 – 537 и 2001 г. – 585 души.

След Освобождението малкото турци се изселват. Като най-стари родове се помнят: *Баланята*, *Делидобревици*, *Чакмаците*, *Узунята*, *Урұмите*, *Фъшкйите*.

Черквата „Св. Николай“ е построена през 1928 г. През 1932 г. е основано читалище „Искра“.

Основен поминък на населението са земеделието и скотовъдството. По-късно се развива лозарство и овощарство. Край селото е изградена голяма оранжерия. Земеделските масиви се напояват от системата „Средна Тунджа“, главният канал на която минава през селото.